

Joan Miquel Oliver: “Sorprèn que siguem tres i sonem així”

El músic mallorquí actua dissabte a La Mirona per presentar ‘Atlantis’, segona part d’una trilogia mitològica que completarà el 2019
També té una novel·la acabada que publicarà aquest any

Joan Miquel Oliver, en el concert que va fer l'abril passat al Teatre Municipal de Girona, dins el Festival Strenes Foto: QUIM PUIG.

Joan Miquel Oliver [<http://www.facebook.com/JoanMiquelOliver/>] ja porta gairebé tants anys dedicat a la seva carrera en solitari com els que va passar al capdavant d'Antònia Font. “Sento moltíssima satisfacció per tot el que vam fer amb Antònia Font. Érem cinc individus molt entregats en aquell projecte i això fa que aquells discos tinguin una entitat molt sòlida: t'agraden o no t'agraden, però en qualsevol cas es nota que estan fets a mort, amb una intenció artística i estètica absoluta, perquè ens hi vam deixar la pell”, explica Oliver (Sóller, Mallorca, 1974), que aquest dissabte actua a La Mirona [<http://www.lamirona.cat/index.php/concerts/oliver>] de

Salt (23 h, 12 i 15 euros), dins la gira de presentació d'Atlantis (Sony Music, 2017), segona part de la trilogia oberta el 2015 amb Pegasus, que té com a denominadors comuns les referències mitològiques i, especialment, les aportacions a la part visual de l'artista Albert Pinya [<http://albertpinya.com/>]. Oliver anuncia que la trilogia es completarà a principi del 2019 i que el nou disc serà “una espècie de síntesi entre la proximitat de Pegasus i l'èpica d'Atlantis”. Però el potencial creatiu d'Oliver no s'acaba aquí i també anuncia una nova novel·la, que ja té enllestida i publicarà aquest any. Ell li treu importància a aquesta gran productivitat. “Jo em dedico a això.”

Joan Miquel Oliver actuarà a La Mirona amb el seu power trio habitual, que completen Xarli Oliver –bateria habitual de Quimi Portet– i Jaume Manresa, que va ser també teclista d'Antònia Font. Per tant, un grup sense baix. Com The Doors. “És una solució una mica experimental, però realment sorprèn que siguem només tres i sonem com sonem. El format clàssic de grup de rock està molt bé, però en realitat jo crec que pot funcionar qualsevol format, perquè la música no requereix cap formació en concret.” Oliver entén la música com “un fenomen físic, l'art del so” amb infinites possibilitats, fins i tot quan disposes aparentment de pocs elements combinatoris: “Al·lucines que en el blues puguin fer tantes coses amb només tres acords. Les músiques, en general, són infinites.”

A ell, ja se sap, li agraden poc les convencions, però és un artista perfectament conscient de les seves capacitats transformadores: “La manera més fàcil de fer coses noves és rompre motlles, però fins i tot això es pot convertir en una dinàmica.”

Sense cap mena de premeditació, Oliver ha aconseguit arribar amb la seva música a públics molt variats, inclosa la mainada: ha actuat en festivals familiars com ara Minimúsica, Petits Camaleons i Minipop. “He aconseguit connectar molt bé amb els nins, potser perquè les meves cançons són molt descriptives i estan plenes d'imatges.”

En definitiva, és això el que li agrada realment a Oliver del seu ofici: parir mons, escenificar-hi històries, somiar despert i transmetre els seus somnis. Crear, ni més ni menys. “M'identifico amb el rock com a cultura que està relacionada amb un tipus de música i una estètica determinada, però a mi m'interessa sobretot la composició. Em

costa entendre l'actitud dels Rolling Stones, que s'esforcen a continuar actuant com uns nois de quinze anys quan en tenen més de setanta." Oliver, molt més jove, ja ha deixat empremta: "Encara sento frases en cançons de grups actuals que semblen d'Antònia Font."

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1340043-joan-miquel-oliver-sorpren-que-siguem-tres-i-sonem-aixi.html>